

La primera pedra dels dies de vi i roses

El tram de la N-II entre Caldes i Sils s'inaugura avui, 11 anys després de l'inici de les obres

Lloc on reposa la primera pedra, apartada de l'actual N-II.

"La intenció de trobar la primera pedra no és saquejar les monedes del seu interior sinó seure-hi al costat, amanyagar-la i qui sap si comentar-nos el pas del temps, com han canviat les coses des que era el centre d'atenció i pensava, il·lusa, que la reforma viària que ella iniciava seria bufar i fer ampolles"

ALBERT SOLER GIRONA

qui estigui lliure de culpa que posi la primera pedra. I allà que van anar tots els candidats del PP, aviat farà onze anys, a fer-se la foto amb la paleta a les mans i el ciment prèviament preparat. Ens trobàvem en plena campanya electoral i simular ser innocent de

culpa aporta rèdits.

O pensaven que els hauria d'aportar, perquè finalment qui va guanyar les eleccions va ser Zapatero. I això que en aquella primera pedra del desdoblament de la N-II no hi va faltar cap candidat popular gironí: Jordi de Juan, Concepció Veray i Enric Millo van sortir a totes les fotos. No, veient els noms no sembla que la renovació sigui una virtut del PP a Catalunya. Aquest dilluns entra en funcionament un altre tram, un més, d'aquelles obres. Si en fa de temps d'aquells fets que el secretari d'Estat d'Infraestructures era Benigno Blanco, i el ministre de Foment, Álvarez Cascos, avui tots dos perduts en racons ignots de la memòria, cadascun és de suposar que fidel a la seva concepció de família: l'un deu tenir mitja dotzena més de fills i l'altre mitja dotzena més d'exdones. Li esmentes avui a un jove el nom de Benigno Blanco i es pensa que és una marca de detergent especialment curós amb les robes delicades.

Els telèfons mòbils no tenien internet, Friends triomfava a la televisió i Frank Rijkaard entrenava el Barça mentre a l'equip filial despuntava un argentí petitet de qui es deien meravelles. Recalco el pas del temps perquè tot just aquest dissabte aquest diari publicava que està "a punt" d'entrar en funcionament el tram desdoblament de N-II entre Caldes i Sils, o sigui, la mateixa carretera, només que uns pocs quilòmetres més al sud. Han passat governs de diferents colors per Madrid i per Barcelona, han passat ministres de Foment fidels i infidels a la seva senyora, han passat milers de problemes els gironins i no gironins que circulen per aquesta carretera -que, no ho oblidem, és un punt negre del trànsit- i onze anys després de la primera pedra un nou tram està "a punt" d'obrir-se al trànsit.

On és avui la primera pedra?

El 4 de març de 2004 jo hi era. Eren dies de vi i roses, l'economia anava com un tro i a la posada de la primera pedra només hi va faltar una banda de música tocant un xotis, perquè de refrigeris anàvem sobrats. Qui ens ha

vist i qui ens veu. On és avui la primera pedra? Aquell monòlit de placa daurada a l'interior del qual es van col·locar tres banderetes -una d'europea, una d'espanyola i una de catalana- dos diaris del dia, un paper que simulava ser un pergami aneu a saber amb quines paraules escrites i -atenció buscadors- un grapat de monedes? Doncs no se sap. Tot sembla indicar que es troba enterrada sota una petita illa de grava en la qual per tota indicació hi ha una tapa de ferro amb la següent inscripció: "Telefónica".

Tot un matí de cerca infructuosa i de preguntes a treballadors del polígon no em van dur enlloc més que a l'esmentada illeta, possibilitat -només possibilitat- mantinguda també per l'alcalde de Riudellots, que va assistir a la històrica primera pedra, històrica més pel temps que ha passat que per la seva transcendència. Tampoc no és qüestió de demanar al govern popular que comenci a buscar per les cunetes, que de tots és coneguda la seva al·lèrgia a tal activitat, així que mentre no es demostrï el contrari serà fins aquesta illeta de grava on un dia pelegrinaran els nostres descendents a fer ofrenes per agrair que la N-II haurà sigut totalment desdoblada.

Molts anys després d'assistir a la primera pedra, ja amb nova família i un fill més -quasi com un ministre de Foment qualsevol- he circulat sovint als estius per la N-II en direcció a la platja. No sé en quin moment exacte va desaparèixer el monòlit, juraria que al principi em saludava quan em veia passar. Pel que fa al tram que avui s'obre al trànsit, entre Caldes i Sils, m'ha servit per explicar -cada estiu- als meus fills els secrets de l'Amazones: igual que en aquelles remotes terres, les plantes tornaven a brotar pel mig de la terra premsada tan bon punt les obres s'aturaven una temporada, cosa que s'ha produït en innumerables ocasions, afortunadament per les meves classes de botànica i forestació. Passar per la N-II els darrers vuit anys suposava suportar cues per la impossibilitat d'avançar, però a canvi permetia extasiar-se amb el miracle de la vegetació que periòdicament recuperava el terreny que haurien hagut d'ocupar treballadors acabant la ditxosa carretera.

Ocupat en la cerca de la primera pedra, la que oculta monedes, banderes i diaris al seu interior, tinc temps de comprovar com ha afectat el pas d'onze anys tot l'entorn. La intenció no és saquejar-la, sinó seure-hi al costat, amanyagar-la, i qui sap si comentar-nos mútuament el pas del temps, com han canviat les coses des que era el centre d'atenció i pensava, il·lusa, que quedaria per sempre al seu petit altar i que la reforma viària que ella iniciava seria bufar i fer ampolles.

Tomba de grava

Sota la seva tomba de grava només em puc imaginar la seva presència, així que evito parlar-li en veu alta, no sigui que algú imagini que parlo sol en lloc de fer-ho amb una pedra. El descampat on ens van oferir entrepans, cava, cervesa i tot el que desitgèssim és un jardinet envoltat de naus llavors inexistents fins i tot en la imaginació del seu consell d'administració.

La benzinera continua tenint un empleat que omple els dipòsits, en un gest de record a altres èpoques i avui gairebé excèntric. Els bars i restaurants que abans del desdoblament quedaven a peu de carretera semblen avui els de la Route 66 americana, lluitant per sobreviure i aferrant-se al record d'un passat gloriós, fins i tot el San Cristóbal, refugi de camioners, parelles d'amants clandestins i viatjants de comerç, llueix en una de les parets una vella foto en blanc i negre de propietaris i empleats somrients: avui, força més vells i amb menys motius per somriure, dinen en l'única taula ocupada de tot el menjador.

És aviat, potser més tard serviran algun àpat, i al cap i a la fi han tingut més sort que d'altres que van haver de tancar. Tants anys d'obres no són fàcils de resistir, ni per a la primera pedra ni per als que viuen de la carretera.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/12/22/primera-pedra-dels-dies-vi/702717.html?utm_source=rss